

Nad mojim grobom . . .

Nad mojim grobom bodo rože vzcvete, V večer poleten bodo šepetale
 čeprav jih nihče ne vsadi — o srcu, ki ga kril bo groba hlad,
 iz pesmi bodo rože te priklile, o srcu tem ljubezni polnem, polnem,
 iz pesmi mojih mladih dni. o tisočih v njem davno mrtvih nad . . .

Popotnik morda čul bo šepetanje,
 ko ga privede trudna pot mimó;
 srce mu bo objelo tožno čuvstvo,
 solza mu porosila bo oko . .

Ivo Danič.

V vrt ljubeče duše moje . . .

V vrt ljubeče duše moje Sólze vroče, vríte, vríte,
 dih strasti je zapihljaj, operíte prah teman,
 in na prej sneženobelih dušo, žalosti meglice,
 lilijah — je prah ostal . . . v črn zakrijte pajčolan!

Leo Levič.

Zofkin srček.

Ej, da bi mogli Slišal sem, slišal, Kdor je hudoben,
 videti v srček da je njen srček segel bi v srček —
 Zofke zvedave, z zlatom prevlečen. zlato oplenil,
 kadar sprašuje s cvetkami vezen . . . cvetke potrgal,
 rože na polju, Slišal sem, slišal. kdor je hudoben.
 kadar druguje
 pticam po logu —
 Ej, da bi mogli!

Jaz bi pa želel,
 da ne dovoli
 take si zlôbe —
 slabo bi skupil!
 Angelček spančka
 v Zofkinem srčku
 pa bi se zdramil
 v varnem zatišju,
 s silo bi branil
 zlato in cvetke . . .

Jož. Bekš.